

Parshat Behar-Bechukotai An Appendix to the Appendix

Simon Wolf

Parshat Behar begins, "And God spoke to Moshe on Har Sinai, saying: **וַיְדַבֵּר יְקוֹקֵל אֶל-מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר:**"¹ The location setting clearly differentiates this section of Sefer Vayikra from the remainder of the book which begins, "And God called to Moshe and spoke to him from Ohel Mo'ed, saying: **וַיְדַבֵּר יְקוֹקֵל (אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר)**."² This dissonance leads the Sifra to pose the question, which has become an idiom in modern Hebrew to describe the association of two items or ideas that are seemingly uncorrelated, "What is Shemitta have to do with Har Sinai (מה ענין שמיטה אצל הר סיני), were not all the Mitzvot given on Har Sinai?"³ Rashi⁴ and the Ramban⁵ disagree as to the proper interpretation of the answer proposed by the Midrash Halacha, "just as all of the principles and details of Shemitta were conveyed at Sinai, so too all the other Mitzvot had their principles and details given at Sinai." Irrespective of one's position, it is clear that Parshat Behar begins a new section of Sefer Vayikra. This separate section seemingly culminates with the end of the Tochecha where the Torah concludes, "These are the statutes, ordinances and instructions which God established between Him and Bnei Yisrael on Har Sinai (בְּהַר סִינַי) through Moshe."⁶ While this part of Sefer Vayikra is distinct from the remainder of the book, it is still anchored to the main body of Sefer Vayikra through a verse that sits between Parshat Behar and Parshat Bechukotai. At the end of Behar, the Torah concludes the Parsha with a Pasuk which in context seems to be a non-sequitur, "You shall keep My Shabbat and revere My sanctuary; I am God **אֶת-שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ אֲנִי יְקוֹקֵל:**"⁷ Yet, if one recalls, this exact verse is found in middle of Parshat Kedoshim.⁸ In this way, the Torah connects this "appendix" to the core of Sefer Vayikra, including it in the world of sanctity that begins in Parshat Kedoshim and culminates with Parshat Behar, covering Mitzvot related to the sanctity of people, time and place.

The unit (בְּהַר סִינַי) that starts in Parshat Behar and ends with the Tochecha in Bechukotai begins with the Mitzvot of Shemitta and Yovel.⁹ The Torah then follows with a list of mishaps that describe scenarios where an individual is found to be in a difficult financial predicament. It first discusses a person who has fallen on hard times and has to sell his ancestral land in order to make ends meet.¹⁰ The next Parshiyah discusses an individual who sells his house.¹¹ It follows with a restriction against charging interest on a subsistence loan to an impoverished party.¹² The Parsha concludes with a person whose circumstances are so dire that they need to sell themselves into slavery in order to survive.¹³

Chazal in the Gemara Kiddushin suggest that the second half of Parshat Behar describes a deteriorating situation that is the result of failing to comply with the first part of the Parsha (Shemitta and Yovel). "If a person illegally has commercial dealings with Shemitta produce, ultimately it will cause him to become so poor that he will have to sell his movable property...If one pays no heed to the punishment and does not repent, ultimately he will have to sell his fields...If one is callous to the negative repercussions and he makes no move toward repentance, he will eventually have to sell his house...If this persists and no move toward repentance comes to his hand, his situation will worsen until he is forced to sell his daughter...If no move toward repentance comes to his hand, his poverty will increase until he will be compelled to borrow with interest...If he remains unshaken and no move toward repentance comes to his hand, then in order to survive he will eventually need to sell himself...Not only will he be sold to you, his brother, but he will even be sold to a stranger...And this sale to a Ger is not referring to a sale to a righteous convert, but even to a gentile who resides in Eretz Yisrael...if his obstinacy persists then the situation will become so dire that he will even be forced to sell himself as a slave to work in a temple of idol worship."¹⁴ According to this, the increasing

¹ וַיְדַבֵּר יְקוֹקֵל אֶל-מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר (ויקרא כה, א)

² וַיְקַרְא אֶל-מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יְקוֹקֵל אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר: (ויקרא א, א)

³ וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר מה ענין שמיטה אצל הר סיני והלא כל המצות נאמרו מסיני אלא מה שמיטה נאמרו כלליתיה ודקדוקיה מסיני אף כולם נאמרו כלליתיהם ודקדוקיהם מסיני: (ספרא בהר א, א)

⁴ בהר סיני - מה ענין שמיטה אצל הר סיני, והלא כל המצות נאמרו מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כלליתיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולם נאמרו כלליתיהם ודקדוקיהם מסיני, כך שנויה בתורת כהנים. ונראה לי שכך פירושה לפי שלא מצויה שמיטה קרקעות שנושית בערבות מואב במשנה תורה, למדנו שכלליתיה ופרטותיה כולם נאמרו מסיני, ובא הכתוב ולמד כאן על כל דבור שנדבר למשה שמיני היו כולם כלליתיהם ודקדוקיהם, וחזרו ונשנו בערבות מואב: (רש"י ויקרא כה, א)

⁵ ...לשון רש"י. ואינו נכון בעיני כלל, שהרבה מצות כשמיטה שלא נשנו בערבות מואב נדע בהן שנאמרו כלליתיהם ופרטותיהם מסיני או באוהל מועד. ועוד מנין שהוקשו שאר הדברות שנשנו בערבות מואב לשמיטה ולא היו כלליתיהם מסיני ופרטותיהם בערבות מואב, וכן היה ראוי יותר לומר כי הנשנות נשנו לבאר פרטותיהם כי לא נאמרו בסיני אלא כלליתיהם: אבל הברייתא השנויה בתורת כהנים פירושה ברור, שהשמיטה נאמרו כלליתיהם מסיני דכתיב בפרשת ואלה המשפטים (שמות כג יא) והשביעית תשמטה ונטשתה ואכלו אביוני עמך וגו', ואלו דיני השמיטה בדרך כלל, ובכאן חזר ואמר כי בהר סיני עוד נאמרו כל פרטותיה שהרי כולם נאמרו בפרשה הזאת, ובסוף הענין (להלן כז לד) כתיב אלה המצות אשר צוה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני, להקיש כל המצות

www.swdaf.com

אל השמיטה הנזכרת שכולן היו כן שנאמרו בכלל ופרט והכל מסיני: (רמב"ן ויקרא כה, א) \\ בעבור שהפסיק במצות השמיטה והיובל שאמרו שהיו בהר סיני, חזר ואמר כאן שהיה הדבור הזה באהל מועד ככל הדברות אשר הזכיר מתחלת ספר ויקרא, וכן יהיו כלם כמאן ואילך באהל מועד, כי מעת שהוקם המשכן ויקרא אליו השם מאהל מועד לא נדבר לו אלא משה. והזכיר כאן במדבר סיני - להגיד שלא נשנו משם עד שנמנו, כי המנין השני היה בערבות מואב. והדבור באהל מועד: (רמב"ן במדבר א, א)

⁶ אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים וְהַתּוֹרֹת אֲשֶׁר נָתַן יְקוֹקֵל בְּיַד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי בְּיַד-מֹשֶׁה: (ויקרא כו, מ)

⁷ אֶת-שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ אֲנִי יְקוֹקֵל: (ויקרא כו, ב)

⁸ אֶת-שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ אֲנִי יְקוֹקֵל: (ויקרא יט, ל)

⁹ ויקרא כה, א-כד

¹⁰ ויקרא כה, כה-לח

¹¹ ויקרא כה, כט-לד

¹² ויקרא כה, לה-לח

¹³ ויקרא כה, לט-נה

¹⁴ דתניא, רבי יוסי ברבי חנינא אומר: בא וראה כמה קשה אבקה של שביעית, אדם נושא ונותן בפירות שביעית לסוף מוכר את מטלטליו, שנאמר: בשנת היובל תשובו איש אל אחוזתו, וסמך ליה: וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך - דבר הנקנה מיד ליד, לא הרגיש לסוף מוכר את שדותיו, שנאמר: כי ימוך אחיך ומכר מאחוזתו, לא באת לידו עד שמוכר את ביתו, שנאמר: כי ימכור בית מושב עיר חומה. מאי שנא התם דאמר

financial difficulties that a person faces and that are described here are precipitated by lack of adherence to God's directives with regards to Shemitta and Yovel which at their core are a recognition of God's dominion. The person who fails to loyally acknowledge God's part in their success through keeping Shemitta and Yovel will slowly and surely be stripped of the livelihood and wealth that God has bestowed upon them.

Parshat Bechukotai repeats this same structure just on a more global and national level. It begins with the material success Bnei Yisrael will experience if

they demonstrate fidelity to God through fulfillment of His commandments and faithfully honoring the way of life dictated by the Torah.¹⁵ Parallel to Parshat Behar, the Torah then continues with the terrible tragedies that will befall Bnei Yisrael if they fail to honor their covenantal commitments to God, culminating in the exile from the Land of Israel.

This "appendix" has an internal structure that delineates it as an independent self-standing section, but also weaves itself into the fabric of Sefer Vayikra. One can easily see that pictorially from the following layout:

פרשת קדושים	את־שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יְקוּק: (יט,ל) – קדושת האדם
פרשת אמור	קדושת האדם והזמן
פרשת בהר	וידבר יְקוּק אל־מִשָּׁה בְּהַר סִינִי לֵאמֹר: (כה,א) – קדושת המקום (הארץ)
	ושבתה הארץ שבת ליקוּק (כה,ב-ז) – שמיטה
	וקדשתם את שנת החמשים שנה (כה,ח-כד) – יובל
	ועשיתם את־חֻקֵי ואת־משפטי תשמרו ועשיתם אתם וישבתם על־הארץ לְבַטח: ונתנה הארץ פְּרִיָה ואֵכֶלְתֶּם לְשִׁבְעַת שָׁנִים וישבתם לְבַטח עליה: (כה,יח-כב) – שֵׁכַר שמירת שמיטה ויובל והחוקים ומשפטים
	ע"פ הגמ' קידושין – אי שמירת שמיטה ויובל וכו'
	וכי־תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל־תונו איש את־אֲחִיו: (כה,יד) – ע"פ הגמ' קידושין מכירת מטלטליו (1)
	כי־ימור אחיך ומכר מאחזתו (כה,כה-כח) – מוכר שדהו (2)
	ואיש כי־ימכר בית־מושב (כה,כט-לד) – מוכר ביתו (3)
	ע"פ הגמ' קידושין מכירת בתו לאמה (4)
	אל־תקח מאתו נֶשֶׁה ותרבית (כה,לה-לח) – הוצרך ללוות בריבית (5)
	וכי־ימור אחיך עמך ונמכר־לך (כה,לט-מו) – מוכר עצמו לך (6)
	ונמכר לגר תושב עמך או לעקר משפחת גר (כה,מז-נה) – מוכר עצמו לאחרים (7)
	את־שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יְקוּק: (כו,ב) – סיום פרשת בהר
פרשת בחוקותי	אם־בְּחֻקֵי תִלְכוּ ואת־מצוֹתֵי תשמרו ועשיתם אתם... ונתנה הארץ יְבוּלָה ועץ השדה יִתֵּן פְּרִיו... ואֵכֶלְתֶּם לְחֻמְכֶם לְשִׁבְעַת שָׁנִים וישבתם לְבַטח בארצכם: (כו,ג-יג) – שֵׁכַר שמירת החוקים והמצוות
	ואם־לא תשמעו לי ולא תעשו את כל־המצוות האלה: ואם־בְּחֻקֵי תמאסו ואם את־משפטי תגעל נפשכם לבלתי עשות את־כל־מצוֹתֵי להפרכם את־ברִיתִי: (כו,יד-טו) – אי שמירת המצוות החוקים המשפטים והברית
	אף־אֲנִי אַעֲשֶׂה־זֹאת לָכֶם (כו,טז-יז) – התוכחה (1)
	ואם־עַד־אֵלֶּה לֹא תשמעו לי ויספתי לִיסְרָה אֶתְכֶם שְׁבַע עַל־חַטֹּאתֵיכֶם: (כו,יח-כ) – התוכחה (2)
	ואם־תִּלְכוּ עִמִּי לָרִי וְלֹא תֵאָבֹד לְשִׁמְעֵי לִי וְיִסְפְּתִי עֲלֵיכֶם מִכָּה שְׁבַע כַּחַטֹּאתֵיכֶם: (כו,כא-כב) – התוכחה (3)
	ואם־בְּאֵלֶּה לֹא תִסְרוּ לי והלכתם עמי קרי: והלכתי אִפְּ־אֲנִי עִמָּכֶם בְּקָרִי והפיתִי אֶתְכֶם גַּם־אֲנִי שְׁבַע עַל־חַטֹּאתֵיכֶם: (כו,כג-כו) – התוכחה (4)
	ואם־בְּזֹאת לֹא תשמעו לי והלכתם עמי בְּקָרִי: והלכתי עִמָּכֶם בְּחַמַּת־קָרִי וְיִסְרְתִי אֶתְכֶם אִפְּ־אֲנִי שְׁבַע עַל־חַטֹּאתֵיכֶם: (כו,כז-לא) – התוכחה (5)
	והשמתי אני את־הארץ ושממו עליה איביכם הישבים בה: ואתכם אַזְרַה בְּגוֹיִם וְהִרִיקְתִּי אַחֲרֵיכֶם חָרֵב וְהִיתָה אֶרְצְכֶם שְׁמֵמָה וְעִרְיָכֶם יִהְיוּ חֲרָבָה: (כו,לב-לה) – התוכחה (6)
	והנשארים בָּכֶם וְהַבְּאֵתִי מִרְרָה בְּלִבְכֶם בְּאַרְצְתִּי אִיְבֵיהֶם וְרַדְף אֶתְּכֶם קוֹל עֵלָה נִדְף וְנָסוּ מִנֹּסֶת־חָרֵב וְנָפְלוּ וְאִין רֹדְף: (כו,לו-מה) – התוכחה (7)
	אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמְּשֻׁפָּטִים וְהַתּוֹרֹת אֲשֶׁר נָתַן יְקוּק בְּיַד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינִי בְּיַד־מֹשֶׁה: (כו,מו)

לא הרגיש, ומאי שנא הכא דאמר לא באת לידו? כדבר הונא, דאמר רב הונא: כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה - הותרה לו. הותרה לו סלקא דעתך? אלא נעשית לו כהיתר. לא באת לידו עד שמוכר את בתו, שנאמר: וכי ימכור איש את בתו לאמה, ואף על גב דבתו לא כתיב בהאי ענינא, הא קמ"ל: ניזבין אינש בריתיה ולא ניזיף בריביתא; מאי טעמא? בריתיה מגרעא ונפקא, והא מוספא ואזלא; לא באת לידו עד שלוח בריבית, www.swdaf.com

שנא! וכי ימור אחיך ומטה ידו עמך, וסמיר ליה: אל תקח מאתו וגו'; לא באת לידו ועל שמוכר את עצמו, שנאמר: וכי ימור אחיך ונמכר לך, לא לך אלא לגר שנאמר: לגר, ולא לגר צדק אלא לגר תושב, שנאמר: גר תושב; משפחת גר - זה עובד כוכבים, כשהוא אומר לעקר - זה הנמכר לעבודת כוכבים עצמה! (קידושין כ.)
15 ויקרא כו,ג-יג

After describing this beautiful pattern and its meaning, this would be the perfect place to conclude the Shiur, except for the fact that Parshat Bechukotai and Sefer Vayikra do not end here. Surprisingly, there is another "appendix" to the "appendix." It is clearly a new topic because it opens with the verse "And God said to Moshe, saying: (וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:)"¹⁶ an introductory phrase that has not been mentioned since the beginning of Parshat Behar. On the other hand, it shockingly closes with a Pasuk that is nearly identical to the conclusion of the Tochecha, "These are the commandments that God commanded to Moshe for Bnei Yisrael on Har Sinai (אֵלֶּה הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר) אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי: (צִוָּה יְהוָה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי:)"¹⁷ This conclusion (בְּהַר סִינַי) seems to indicate that it is connected to the section that began in the beginning of Behar with the header "And God spoke to Moshe on Har Sinai, saying: (וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי) (לֵאמֹר)." The content of this small section discusses different donations to the Mikdash. One can commit to contribute the value of an individual (ערכין), to offer an animal or its value if it is disqualified from the Mizbeach, to pledge his house (ביתו) or his field (שדה) to the coffers of the Temple. It then concludes with the process for redeeming items that are sanctified and a number of items that cannot be exchanged or redeemed. While its content has general relevance to Sefer Vayikra which deals with the Mishkan and the Mikdash and that which surrounds it, it nevertheless seems completely disconnected from the content of Parshat Behar and Bechukotai until that point.

The problem of course is that the closing verse clearly correlates it with the opening of Parshat Behar which eliminates one's ability to suggest that it is an independent section. Even if one were tempted to propose that the concluding verse is a tenuous association and therefore one should not be bound to see this section in light of the themes of Parshat Behar and Bechukotai, there are other literary signs that there is a deeper relationship between chapter twenty-five in Parshat Behar and the concluding chapter of Sefer Vayikra, chapter twenty-seven. There are a number of words that either exclusively or disproportionately appear in these two chapters. For instance, the word Yovel (יובל) appears twenty times in these two chapters and only seven more times in all of Tanach, where,

with the exception of one, the meaning is a Shofar and not the Jubilee year.¹⁸ The verb to redeem (גאל) appears thirty-five times in the Torah and twenty-two of those instances are found in these two chapters.¹⁹ In addition, the verb Mach (מַךְ), to become impoverished, only appears five times in Tanach all of which exclusively are found in these two chapters. If one has any remaining doubt about the interconnection between these two chapters, it is important to note that they both discuss the possessions of the individual and the individual themselves. More specifically, they both deal with the individual (אדם), his house (ביתו) and his field (שדה). In Parshat Behar, the Gemara Kiddushin described the deterioration of the person's standing on a continuum by which they are first forced to sell their ancestral field, then their house and then themselves. In a contrasting parallel, the final chapter of Sefer Vayikra first speaks of a person who wants to donate their own value to the Mikdash, then someone who would like to donate their house and finally someone who wants to contribute their field. This raises two serious questions – why is this Parsha discussing contributions found here and if the answer is because it is connected to Parshat Behar then why is it placed after the Tochecha?

The Ibn Ezra simply attributes the placement of chapter twenty-seven, the "appendix" to the "appendix," here as being a result of it being given at Sinai as opposed to Ohel Mo'ed.²⁰ The Ramban adds that this Parsha of donation vows is found here because some of its constituents connection to the Yovel which is topically relevant.²¹ Others suggest that it is only apropos to end Sefer Vayikra with a list of Chukim (statutes) since abiding by these laws is an underlying motif throughout the book. Also, the quid pro quo of the exile from the land due to of the failure to abide by the laws of the Shemitta found in the Tochecha²² make it a more appropriate segue from Parshat Behar, which deals with the Mitzvot of Shemitta and Yovel, than this final chapter.²³ Rav Hirsch proposes that this final chapter is intentionally placed as an appendix to the book after the concluding verse of the Tochecha, "These are the statutes, ordinances and instructions which God established between Him and Bnei Yisrael on Har Sinai (בְּהַר סִינַי) through Moshe."²⁴ That is because until this point the Torah discussed that which is obligatory in service of God and the ramifications of

¹⁶ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ויקרא כז, א)

¹⁷ אֵלֶּה הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי: (ויקרא כז, לד)

¹⁸ לא תגע בו יד כי סקול יסקל או ירה ירה אם בהמה אם איש לא יהיה במשך היבל המה יעלו בהר: (שמות יט, יג) \ ואם יהיה היבל לבני ישראל ונוספה נחלתן על נחלת המטה אשר תהינה להם ומנחלת מטה אבותינו יגרע נחלתן: (במדבר לו, ד) \ ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות היובלים לפני הארון וביום השביעי תסבו את העיר שבע פעמים ויהפכים יתקעו בשופרות: (יהושע ו, ד) ועוד ד' פעמים בפסוקים ה, ו, ח, יג) גם המילים "אחזה" ו"מקנה" יש להן ריכוז גדול בשני הפרקים האלו

¹⁹ גם הזכיר הפרשה של ערכין בעבור שנאמר בהר סני, כי כן כתוב באחרונה (ויקרא כז, לד), כי נחלת ספר וידבר מאהל מועד (ויקרא א, א) בפרשת ויקרא. (אבן עזרא ויקרא כז, א)

²⁰ וידבר ה' אל משה לאמר וגו' איש כי יפלא - גם זו הפרשה דבוקה, שהיתה בהר סני מחוברת אל התוכחות, כי היא במשפטי היובל כמו שהזכיר במקדיש שדה מקנה ושדה

www.swdaf.com

אחזה, אלא שכלל משפטי כל הנודרים בפרשה אחת. ולכך אמר בסוף (פסוק לד) אלה המצות אשר צוה ה' את משה אל בני ישראל בהר סני, על כל הנאמרות למעלה, כי מכאן ואילך ידבר במצות אהל מועד: (רמב"ן ויקרא כז, א)

²² אֲזַ תִּרְצֶה הָאָרֶץ אֶת-שִׁבְתֶּיהָ כִּלְ יְמֵי הַשְּׁמֵה וְאַתֶּם בְּאָרְץ אֲבוֹתֵיכֶם אֲזַ תִּשְׁבֹּת הָאָרֶץ וְהָרִצְתָּ אֶת-שִׁבְתֶּיהָ: כִּלְ יְמֵי הַשְּׁמֵה תִשְׁבֹּת אֶת אֲשֶׁר לֹא-יִשְׁבֹּת בְּשִׁבְתֵיכֶם בְּשִׁבְתֵיכֶם עֲלֶיהָ: (ויקרא כו, לד-לה)

²³ ...את הטעם, שפרשה זו לא סודרה לפני התוכחה (פרק כו), אפשר אולי למצוא בזה, שראיה היה מתאים יותר לסיים ספר ויקרא בפרק של חוקים, או משום שהתוכחה מתאימה יותר, בשל הכתובים כו, לד-לה, להמשך חוקי השמיטות והיובלות (פרק כה)... (רד"ץ הופמן הקדמה לפרק בז)

²⁴ אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים וְהַתּוֹרֹת אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי בְּיַד-מֹשֶׁה: (ויקרא כו, מ)

not abiding by those directives. This chapter addresses the personal initiative of an individual who wants for whatever reason to donate an object or its value to the Mikdash.²⁵ These are not demands, but rather the expression of the subjective personal emotional drive of the individual. He also notes from this placement of this chapter one sees that donations to the Mikdash and accumulation of wealth by the Mikdash are not seen by the Torah as being signs of piety, possessing any power to atone or inherent goals; they are outside the core demands of the Torah that brings one closer to God.

Another possible suggestion²⁶ is that the Torah speaks to the general populace of Bnei Yisrael, your average individual, who is trying to do the right thing and abide by the laws. That is captured in the directives to obey the laws of the Shemitta and Yovel at the beginning of Behar and the description of the benefits to the nation of following the commandments of God found prior to the Tochecha in Bechukotai. Positive reinforcement suffices for the average person in Bnei Yisrael. The Torah then deals with the individuals who are on the extremes, the tails of the normal distribution; one is the delinquent and the other is the zealot. For the recurring offender who refuses to be generous or acknowledge God's role in their success, the latter half of Parshat Behar provides the repercussions for such an individual who persists in being disobedient, the loss of their possession and then their personal freedom. Similarly, the Tochecha in Parshat Bechukotai, addresses the consequences of that recurring misconduct for the nation. After the Tochecha, the Torah then provides the outlet and framework for the zealot who wants to dedicate themselves and their possessions to God. It gives the means by which to express their unique spiritual drive and lofty ideals.

Lastly, it is possible to suggest that the final chapter in Vayikra is the counter-balance to Parshat Behar. As noted previously, Parshat Bechukotai parallels at the national level that which is found in Parshat

Behar for the individual. The Gemara in Kiddushin attributed the economic deterioration in the second-half of Behar to the failure of the individual to abide by the demands in the first half of Behar. This leads to economic disparity between individuals that is corrected for and reset every fifty years with the arrival of the Yovel and the return of each person to their possession and their former standing. In the interim, the financial disparity between parties can cause a sense of differential in self-worth to creep in. For instance the relationship between the master and slave is governed by the laws found in Parshat Behar and elsewhere, but in the end the relationship is still one of master and slave. Therefore, in his position, the master could easily ascribe a higher value to his life and assume that the slave is of a lower value and the slave could arrive at the same conclusion. The buyer of someone's ancestral land could view their own land or themselves as being more valuable because of the need of this unfortunate individual to sell his ancestral land. The Torah addresses that mistaken notion in the values it assigns to the redemption of donations. When it comes to the value of individuals (ערכיו), it has a common valuation table which is simply determined by one's age and gender. There is no difference between a master and a slave, a rich or poor man, the value is the same. Similarly, with regards to ancestral lands (שדה אחוזה), there is a fixed price of redemption, irrespective of the owner and without consideration for its assessed value, based on its seeding requirements. In other words, in the world of sanctity, the Torah counters through these non-discriminate value levels, the possibly erroneous notion that somehow financial success is reflective of one's worth before God or that one's ancestral land is more important than another's. Everyone is equal in the eyes of God (ערכיו) and therefore those that are beneficiaries of God's munificence need to demonstrate their gratitude through abiding by His laws and being kind and generous to those less fortunate (שמיטה יובל וכו').

Shabbat Shalom

²⁵ ספר ויקרא מורה לנו את חובתנו כלפי מקדש התורה: עלינו לסמל בקרבן ולהגשים במעשה את קידוש חיי הפרט והכלל; ולבסוף עוד נאמר בפרק הקודם: החוקים, המשפטים והתורות, שהם דרישות המעשה לאותם חיי הפרט והכלל, הם המתווכים היחידים של הברית ביננו לבין ה'; הם המתווכים היחידים של שלומנו. כפרק סיום נוסף כאן פרק על מתנות נדבה למקדש: אדם רואה צורך או הוגה משאלה לתת למקדש חפץ או ערכו, ועל - ידי כך הוא מבקש לבטא את עניינו המיוחד במקדש, או רצונו לבטא את היחס המיוחד, הקיים - לפי תפיסתו - בין החפץ למקדש. אותן נדבות מקדש קרויות כאן הפלאת נדר ("כי יפלא נדר"); אין הן דרושות על - פי דין, ואין הן נטבעות מדרישות הדין, אלא הן נטבעות מרחשי לב סובייקטיביים בהחלט. ואופייני הדבר שפרק זה, הדין בנדבות המקדש, נראה - על - פי מקומו - רק כפרק סיום ניספח; בפרוש נאמר, שאין הוא מכלל החוקים, המשפטים והתורות שה' נתנם כתנאי בינו ובין בני ישראל, שקיומם

יביא לידי כל שפע הברכה - והעבירה עליהם תגרור את כל המצוקה - שתוארו בפרק הקודם. אותן נדבות מקדש נבדלות מהם בבירור; ודבר גדול למדנו מכאן: תורת כהנים איננה מייחסת ערך מיוחד לנדבות המקדש; אין היא רואה בהן חסידות יתירה, הרצויה בעיני ה' בייחוד; קל וחומר שאין היא מייחסת להן כוח לכפר על חיים של חטא. מקדש הכהנים רואה את שליחותו - לא ברכישת נכסים - אלא ברכישת הלבבות הרוחו, והיא מבקשת לרכוש את כל חיי הפרט והכלל לקיום החוקים, המשפטים והתורות. "קידוש המוסר", "שמירת המשפט בחיי החברה", "הארת הרוח ועידון הלב" - החוקים, המשפטים והתורות - הם הדרך היחידה כדי לזכות בחסד ה'. הם שניתנו "בינו ובין בני ישראל", ורק הם מקרבים את האדם לה' ואת ה' לאדם. (רש"ר הירש ויקרא כז,א)

²⁶ שמעתי את לב הרעיון זה מאת הר' יושי פרג'ון